

Я довгий час боровся з Богом, та Він переміг

Я народився та виріс в Черкаській області в місті Тальне. Мені було сім років, сестрі Аллі – чотири, коли в сім'ї сталося горе. У 1996 році нашій мамі робили щеплення від дифтерії, і після цієї ін'єкції їй стало погано. У зв'язку із важким станом мами, сатана мав доступ до неї.

Після того якось, близько десятої години вечора, мама почула стукіт у двері. Вона розмовляла з сусідками в кімнаті і не мала бажання відкривати, але відчинила. Там нікого не було. З тої самої ночі в неї почалися напади, схожі на епілепсію. Лікарі не могли пояснити, що відбувається, діагнозу теж не могли поставити, але сказали, що довго вона не проживе, щонайбільше – 2 тижні.

Мама згадувала мертвих, яких знала, видавала різні звуки, схожі на тваринні. Це заставило нашу сім'ю звернутися до Бога. Спочатку рідні їздили до бабок, але, звісно, нічого не змінювалось, тільки ставало гірше. Потім поїхали до Православної церкви, потім до Церкви баптистів...

Одного разу зустрілися з адвентисткою Ольгою Мись, яка порадила звернутися до пастора Адвентистської церкви. Ми звернулися, приїхав пастор з Христинівки і сказав, що тут є вплив сатани, потрібно змінити життя і посвятити себе на служіння Богу.

В той час в Жашків приїхав пастор Роберт з Америки, розповідали, що по його вірі і молитвам Господь зцілював людей. Він згодився з нами зустрітися. Рідні повезли маму до Жашкова, в цей час вона вже не ходила. Під час поїздки троє чоловіків не могли її втримати, настільки сильними були напади, а автобус кидало зі сторони в сторону. Лікарі казали, що якщо вона навіть і буде жити, то ходити не буде.

Коли приїхали в Жашків, пастор Роберт мав розмову з мамою. Після її розкаяння, загальної молитви, вона встала і пішла сама. Повернувшись додому, мама сама підіймалася по сходах на 2-й поверх, моя бабуся не могла повірити своїм очам!

Сатана її залишив, але не на довго. Він шукав нових шляхів, щоб відсторонити маму від Бога. Тоді він почав впливати на неї через алкоголь та паління, коли мама відчувала ці запахи, вона втрачала свідомість.

Рідні почали ходити до Церкви адвентистів сьомого дня, і в цей час вивчали Біблію, впевнюючись в тому, що церква відкриває істину. Після тих серйозних проблем мама народила ще двоє дітей: Іллюшу і Лізу, і це – чудо.

До церкви батьки мене брали з собою, але відносини з Богом в мене не були такі серйозні, як у мами. Це сталося пізніше, коли я навчався у дев'ятому класі. У 2005 році по всій Україні була трансляція Євангельської програми Марка Фінлі. Після програми я прийняв хрещення.

Після того моє життя почало змінюватися ще швидше. Я розповідав про Бога у класі, старався жити за Його принципами, змінив своє ставлення до суботи, цей день став для мене дійсно особливим. Коли прийшов час екзаменів, я відчув підтримку Бога. Бог допоміг закінчити школу, добре здати екзамени.

В кінці одинадцятого класу був на польовій школі, де один з пасторів сказав, що бачить мене служителем. Час від часу такі слова чув від мами, але я боровся з ними. Я не бачив себе пастором, і вважав, що зможу служити в церкві як рядовий член. Від одинадцятого класу Бог продовжував боротися за мене далі.

Після школи я пішов заочно навчатися у коледж, разом з тим мене призвали до армії, але я проходив альтернативну службу. Спочатку пішов працювати комунальником: догляд за містом, обрізка дерев... Протягом цього часу мав можливість розповідати про Бога співпрацівникам.

Після того, як я працював близько року, в мене з'явилися певні проблеми зі здоров'ям, і мені зробили операцію. Склалося так, що потрібно було шукати іншу роботу, і на її пошук мені дали 2 тижні. В передостанній день Господь дав відповідь: мені запропонували роботу слюсаря 2 розряду в Локомотивному депо станції Христинівка.

Перший рік все було добре, але наступного року виникли проблеми з суботою. В той час було багато роботи, і бригадир сказав, що буду працювати цілий день: як в п'ятницю, так і в суботу, буду працювати як і всі. Я пояснював біблійну позицію відносно цього, але він захотів поїхати до мого пастора.

Коли ми прибули, пастора не було, але була його жінка. Вона розповіла, що в усі часи відстоювали п'ятницю і суботу, була проблема для дітей у школах, коледжах та інститутах. Але він не приймав це. Я молився, говорив з ним, але вирішити цієї проблеми не зміг.

Я сказав, що піду до директора Локомотивного депо, він мовив: «Іди», і натякнув, що після цього життя моє буде непростим. Але у мене не було виходу, помолився і пішов. Директор добре поставився до мене, сказав, що знає, хто такі адвентисти, співпрацював з ними, має знайомих, поважає.

Поставився до мене як до сина, сказав, щоб я не боявся, йшов у п'ятницю додому коли треба, в суботу не виходив, що він вирішить цю проблему. Я зрадів, відчуваючи підтримку. Це була п'ятниця, і я пішов додому. Сказав бригадиру, що мене відпустив директор.

Моє життя змінилося. Бригадир створював моральний тиск – коли всі відпочивали п'ять-десять хвилин, я невтомно працював, ремонтуючи потяг. Він казав: «Ти не куриш, відпочивати не будеш». Таким чином, я з восьмої ранку до п'яти вечора не мав відпочинку, крім обіду. Його ставлення бачили оточуючі працівники.

Люди підходили і питали, чому такі проблеми, чому такі

відносини з бригадиром? Я почав розповідати про церкву, про суботу, про закон Божий. Одного разу в цех зайшло близько двадцяти людей, яким я розповів про Бога. Директору я подарував книги «Велика боротьба» та «Христос – надія світу», іншим людям теж дарував різні книги. На всі питання, які задавали, давав відповіді.

Кожного кварталу я подавав звіт про те, що працюю в державній організації. По моїм підрахункам я повинен був працювати близько року, але навіть не знав, як я це витримаю. Та Бог зробив чудо: мої звіти перерахували, і виявилось, що мені залишилося всього два місяці.

Я закінчив альтернативну службу. З того часу мені стало краще, та й відносини з Богом покращилися. Я поїхав в Бучу працювати на будівництві. То був особливий час, серед тижня після роботи я мав цікаві молодіжні зустрічі, а в суботу – служіння.

Пропрацювавши рік в Бучі, почув про можливість поїхати волонтером у Австрію в місто Богенхофен, але для цього потрібна була допомога в оформленні документів на іноземній мові. І ось, одна дівчина з інституту, яка їхала теж туди, погодилася мені допомогти. Під час поїздки до Богенхофена ми стали з Яною друзями, а пізніше почали зустрічатися. Спілкуючись з Яною, я неодноразово чув від неї, що вона бачить мене пастором, але цю ідею я серйозно не сприймав.

Пройшов рік, Яна залишилась в Австрії, щоб покращити мову, а я поїхав додому, тому що мама хворіла. У мене було багато запитань до Бога, не міг зрозуміти, чому Бог допускає такі випробування в житті мами: довгий час мама ходить до церкви, їй робили оливопомазання, після якого ставало краще лише на деякий час.

Особливо важко було розуміти і бачити, що коли мама хотіла читати Біблію, бажала відносин з Богом, сатана в цей час просто знущався з неї. Приступи починалися, коли вона брала в руки Біблію або іншу духовну літературу. В такий час ми, діти

(а нас четверо: Денис, Алла, Ілля та Ліза), ставали на коліна і просили допомоги у Бога, і сатана відступав.

Наш батько теж час від часу ставав разом з нами на молитву, але для нього це було більшим випробуванням, бо він не ходив з нами до церкви. Така боротьба була неодноразова.

З дитинства ми з мамою були дуже близькими, всі нападки диявола відстоювали в молитві. Час збігав, краще не ставало, і в мене з'являлося багато питань, на які я не міг знайти відповіді. Я духовно падав, не знав що говорити Богу, не розумів, чому Він мовчить.

Одної суботи, коли мамі стало погано під час служіння Вечері Господньої, я чомусь подумав, що Господь закликає мене таким чином піти на служіння. Аналізуючи ситуацію, я вирішив, що пообіцяю Богу стати служителем, якщо Він зцілить маму. В той же час я зателефонував до своєї дівчини, щоб обговорити питання служіння в нашому майбутньому.

Зцілення мами як відповідь на мою умову я не отримав, але з Яною ми вирішили молитися далі, щоб Господь вказав, чи хоче Він, щоб ми в майбутньому звершували служіння в Церкві адвентистів. На той час друзі пропонували допомогти залишитися в Австрії, і це була наша мрія, та ми вирішили запитати у Бога. Ми сказали в молитві, що якщо я зможу вступити до теологічного інституту, то ми підемо на служіння, а якщо ні, то залишимося в Австрії.

В той час на богословський факультет поступало близько 40 чоловік. З усіх, хто поступав у Духовну семінарію, поступило лише 16, і я ввійшов у це число. Яна повернулася в Україну, поступила на 5-й курс філологічного факультету, я – на перший курс богословського факультету, це було в 2013 році. Мама ще знаходилася у важкому стані, виснажена хворобою та знущаннями сатани.

Ми вирішили поїхати в Київ, щоб звершити там особливе служіння – звільнення від сатани та оливопомазання. Ці дні в Києві були

досить непрості, ми були в пості та постійному спілкування з Богом. Спілкуючись з братами-пасторами, ми зрозуміли, що не треба вимагати у Бога. Якщо ми Йому довіряємо, то Він зробить так, як краще для нас.

В стані роздумів над ситуацією нашого життя ми віддали все Богу. Тепер нічого не запитували в Бога, а зрозуміли, що Він знає краще, коли зцілити, як це зробити і де.

Зцілення не відбулося відразу, пройшов певний час. Мама ослабла після таких серйозних моментів, але Бог зробив Своє діло. Зараз їй краще, вона ходить, служить сім'ї, церкві, бавить онука і підтримує нашу сім'ю.

На сьогодні багато що змінилося в житті батьків та сім'ї. Алла – середня сестра, їй 25, живе та працює в Києві, а менші, Ілля і Ліза, яким 17 і 12, навчаються в школі. Щодо мене, то під час мого навчання на другому курсі богословського факультету ми з Яною одружилися, а через рік у нас з'явився син Даніель.

Зараз мені 28 років, дружині – 27, а нашому Денчику – 2,7. На даний момент звершуємо служіння в 3, 5 і 8 громадах міста Полтави. Це – великі громади, де багато молоді, і звершувати тут служіння я вважаю за благословення. Посвячені люди, життя яких змінив Бог, бажають навчатися біля ніг Христа та співпрацювати з Богом в роботі по спасінню людей.

В кінці травня сімейний відділ Церкви планує провести фестиваль під назвою «Сім'я Щасливих». Вірю в те, що Господь допоможе нам розвинути це служіння, так як Він є Тим, хто започаткував сім'ю. Дякую Богові, що маємо релігійну свободу та можемо впливати на людей, показувати їм ті цінності, які Бог залишив світові.

Завершуючи свою розповідь про зустріч і життя з Богом, хочу звернутися до тих, хто її читає. На сьогоднішній день більшість людей в світі живуть своїм життям, не впускаючи Бога в своє серце. Люди заклопотані, постійно перебувають у своїх проблемах та в пошуку грошей.

Бог пропонує людині більше, ніж вона зможе досягнути в земному, тлінному житті. Христос вказує на Свою любов до людей, і це – не слова, Він довів це тим, що пожертвував небом і своїм життям. Бог викупив нас від гріха надто дорого, і благає, щоб ми не продавали себе в рабство дияволу так дешево, як люди це роблять.

Відкидаючи пропозицію Бога і беручи від життя все: задоволення, багатство, славу, люди відкидають вічність – те, що приготував Бог для своїх дітей. Боротьба за людське життя продовжується, але вибір за нами, кому ми віддаємо перевагу, кому відкриємо своє серце...

Грішній людині непросто зробити вибір, тому що гріх постійно тягне до земного, але хочу процитувати слова з Біблії, які неодноразово допомагали і мені. Через пророка Ісаю Господь промовив: «Не бійся, з тобою бо Я, і не озирайся, бо Я Бог твій! Зміцню Я тебе, і тобі поможу, і правицею правди Своєї тебе Я підтримаю» (Книга пророка Ісаїї, 41:10).

Я довгий час боровся з Богом, та Він переміг. Роздумуючи над цим, тепер можу твердо сказати, що я щасливий від того, що Він переміг у моєму житті. Не закривайте вашого серця від Бога, не вимагайте у Нього нічого, навчіться довіряти Йому, і ви переконаєтесь, що Його наміри є для вас найкращими.

Денис Мельник, пастор